

Πίστη και απιστία στη ζωή των πιστών

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

«Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τη απιστία»: είναι η κραυγή του πατέρα προς το Χριστό, που του ζητά να θεραπεύσει το παιδί του κι ο Κύριος του δείχνει το μέσο της θεραπείας λέγοντάς του το «εάν μπορείς να πιστέψεις, όλα είναι δυνατά γι' αυτόν που πιστεύει».

Άραγε, δεν είναι η κραυγή του κάθε ανθρώπου που ξέρει ότι όλα τα της ζωής του θα τακτοποιηθούν και θα πάρουν το δρόμο τους «προς το συμφέρον», για το καλό, κι όμως αγχώνεται κι αγωνιά; Δεν είναι η κραυγή αυτή προς το Θεό η συνειδητοποίηση της αδυναμίας μας να εμπιστευτούμε την πρόνοιά Του και να αφεθούμε στην αγάπη Του;

Πίστη και απιστία: ποιος μπορεί να καυχηθεί ότι είναι σταθερός στην πίστη; Ακόμα και με την έννοια της πεποίθησης στην ύπαρξή Του, υπάρχουν στιγμές που η σιωπή Του οδηγεί στο ερώτημα «άραγε υπάρχει;». Με την έννοια δε της εμπιστοσύνης, που είναι πιο ουσιαστική από την πρώτη έννοια της πίστης, πόσες φορές συμπεριφερόμαστε απέναντι Του ως να είναι αδιάφορος για μας κι ας έχουμε τόσες πολλές φορές βεβαιωθεί για την αγάπη Του;

Η αστάθεια στην πίστη εκφράζει την πάλη που διενεργείται μέσα μας. Δείχνει τον πονηρό που πολεμά όποιον θέλει να ζήσει το Θεό και να έχει σχέση μαζί Του. Οι πειρασμοί είναι όπως το σύννεφο που σκεπάζει προς καιρόν τον Ήλιο. Σημασία έχει ο Ήλιος κι όχι το σύννεφο. Ποιος, άλλωστε, πέρασε τη ζωή του χωρίς πειρασμούς; Ποιος ήταν πάντα πιστός κι ακλόνητος;

Η αδιαφορία στη σχέση μας με το θεό δεν έχει πειρασμούς. Ο νεκρός δεν πειράζεται! Ο πιστός, όπως και ο άπιστος που το παλεύει, είναι ζωντανός. Ό,τι και να είναι τώρα, σ' όποιο σημείο σχέσης ή μη σχέσης με το Θεό και να είναι, υπάρχει ελπίδα καλυτέρευσης.

Η ουσία της πίστης βρίσκεται στη σχέση. Ο Θεός υπάρχει για μένα στο σημείο που Τον πιστεύω, Τον αγαπώ, Τον ζω. Όπως όλες οι σχέσεις περνούν διακυμάνσεις, έχουν τα πάνω και τα κάτω τους, τις όμορφες και δύσκολες φάσεις τους, έτσι και η σχέση μας με το Θεό. Ο Θεός μας, γνώστης της ανθρώπινης αδυναμίας, δεν αντιμάχεται το πλάσμα Του που το αντιμάχεται. «Η αγάπη καλύπτει πλήθος αμαρτιών». Η συνειδητοποίηση αυτής της αγάπης διαλύει τη σύγχυση και την άγνοια οδηγώντας στη σχέση. Τότε κατανοείς τη δύναμη της πίστης, του «πάντα δυνατά τω πιστεύοντι». Γιατί τότε δεν είσαι μόνος! Τα όποια προβλήματα, οι όποιες αδυναμίες και αναπηρίες, ακόμα και τα όποια αμαρτήματα, βλέπονται από άλλη σκοπιά, άλλο φως και προοπτική.

Το σημαντικό δεν είναι ο εαυτός μας, ο άστατος και ακατάστατος, αλλά ο Θεός, ο αληθινός Ήλιος της δικαιοσύνης, που η αγάπη Του διαχέεται «εις πάσαν την κτίσιν» και τη ζωογονεί. Μαζί Του γίνονται όλα ωραία, ουσιαστικά, αποκτούν νόημα και ετοιμάζουν το θαύμα της λύτρωσης από όλες τις δαιμονικές δυνάμεις που μας καταδυναστεύουν.

Η προσευχή του πατέρα του παιδιού με το δαιμονικό πνεύμα - της περικοπής του ευαγγελίου που διαβάζεται την Δ΄ Κυριακή των νηστειών - «πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τη απιστία», εκφράζει την αληθινή κατάσταση του κάθε πιστού: «θέλω να σε ζήσω, Κύριε, κι αδυνατώ. Βοήθησέ με εσύ όπως ξέρεις κι όποτε θέλεις».

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com